

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

Békehírmők

2011. november 20.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CV. ÉVF. 47. SZÁM

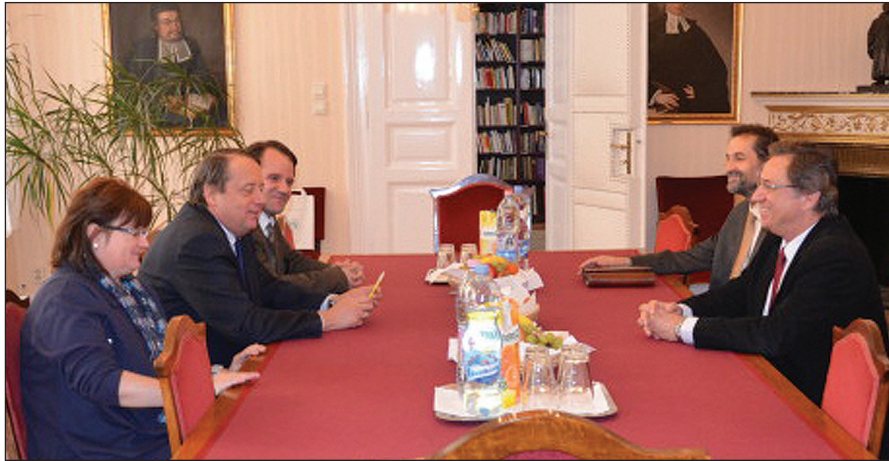
Reménység fesztivál – Vilnius, Litvánia

Franklin Graham a magyar delegáció tagjaival:
dr. Bukovszky Ákos, Szeverényi János,
dr. Mészáros Kálmán és László Viktor

A Billy Graham Evangelizációs Társaság meghívására október 29–31. között négyfős magyar delegáció vett részt a Litvánia fővárosában, Vilniusban megtartott Reménység fesztiválon. A magyar küldöttek látogatásának célja, hogy személyes megbeszélést folytassanak Franklin Gramammel, valamint tapasztalatokat gyűjtsenek a 2012. június 1–3. között Budapesten tartandó evangelizációval kapcsolatban. (folytatás a 375. oldalon)

Evangélikus-baptista egyházvezetői találkozó

Gáncs Péter, a Magyarországi Evangélikus Egyház elnök-püspöke október 19-én hivatalában megbeszélést folytatott dr. Mészáros Kálmánnal, a Magyarországi Baptista Egyház elnökével. Az egyházvezető Papp Jánossal, a baptista egyház missziói igazgatójával érkezett a találkozóra, evangélikus

részről pedig dr. Korányi András, az Evangélikus Hittudományi Egyetem egyháztörténeti tanszékének docense és Brebovskyné Pintér Márta, az evangélikus egyház női missziói szolgálatának vezetője vett részt az eszmecsere.

(folytatás a 375. oldalon)

Boldogok, akik meg tudják különböztetni a hegyet a vakondtúrástól, mert sok zavartól kímélik meg magukat. (Gyökössy Endre)

Ima a Reménység fesztiválért

REMÉNYSÉG ISTENE!

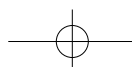
Krisztus-hívó testvéreinkkel áldunk téged azért, mert a jövőre megrendezésre kerülő Reménység fesztivál már elkezdődött. Látjuk és tapasztaljuk.

Te kezdted el a gondolatainkban, a szívünkben, a terveinkben, a szervezéseinkben. Nyisd meg lelkünk szemét, hogy úgy nézzünk a jövőbe, mint akik látják a láthatatlant, mint akik látjuk, ahogy felgyűrt karral dolgozol, és millió szerető gondolatoddal emlékeztetsz bennünket azokra az ismerőseinkre, akiknek te kellesz mint remény!

Add, Urunk, a szeretet leleményességének ajándékát nekünk, amikor rájuk gondolunk! Add, Urunk, a szeretet kreativitásának ajándékát, amikor eredményre vezető ötleteken dolgozunk! Add, Urunk, a szeretet féltésének ajándékát, amikor minél többekhez akarjuk eljuttatni a reménység evangéliumát! Add, Urunk, a szeretet összefogásának ajándékát, amikor különböző felekezetű testvéreinkkel együtt munkálkodunk hazánk testi-lelki jólétéért! És add, Urunk, a szeretet imádatának ajándékát, amikor téged nyíltan megvallunk embertársaink előtt!

Urunk, könyörgünk Franklin Graham testvérünkért, hogy adj neki ígét, amikor majd szóra nyitja a száját, hogy bátran ismertesse az evangélium titkát! És könyörgünk, Krisztusunk, azokért a szolgálóidért, akik a gyermekek, a fiatalok és a felnőttek között vallanak majd rólad, megváltásodról, az élet reményének titkáról. Mi is megvalljuk most örömmel és imádatl: egyedüli reményünk, Krisztus, te vagy. Ámen.

„A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és béke-késséggel, hogy bővítködjetek a reménységben a Szentlélek ereje által!” (Róm 15,13)

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **November 20-án** 15 órakor hálaadó istentisztelet keretében ünnepli imaházának **100 éves évfordulóját a soltvadkerteri gyülekezet.** Ünnepi szolgálattelvő *dr. Mészáros Kálmán* lelkipásztor, egyházelnök. Erre az alkalomra szeretettel várjuk a Soltvadkertről elszármazott testvéreket! A bejárati ajtó feletti felirat még a régi: „Menjetek be kapuin hálaadással!” (*Hufnágel Ádám gyülekezetvezető*)

♦ **November 21-én, hétfőn** 18 órakor **Mi a szeretet, ha nem érzem? címmel Fűtő Róbert tart előadást** (Háborúság-békesség című előadás-sorozat) a Ráday Kollégium Dísztermében (Budapest IX., Ráday u. 28.). További előadások: november 28. – Utolsó ellenségem, a halál; december 5. – „Béküljete meg Istennel!”; december 12. – A békéltetés szolgálata.

♦ **November 25-én, pénteken** 19 órakor **Déli gyümölcs ifjúsági találkozó.** Hányféleképpen vagy intelligens? avagy Melyek a tanulási erősségeid? – építs azokra! címmel *Demeter László* (ACSI) tart előadást.

A dicsőítést és az áhítatot a gödöllőiek és *Kapitány Zsolt* vezeti. Minikoncertet ad *Solymos Barbara* (oboa) és *Berényi Luca* (zongora). Az est végén zsíros kenyér és tea várja a fiatalokat.

♦ **November 26-án** az Újpesti Baptista Imaházban (Kassai u. 26.) 15 órakor **női csendesnapot és hitmélyítő alkalmat tartunk.** A csendesnap témája: Hogyan ad Isten győzelmet? „...*Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel!* – mondja a *Seregek Ura.*” (Zak 4,6) Vendég előadó: *Budai Evódia* erdélyi lelkipásztor-né. Az alkalomra és az azt követő szeretetvendégségre minden nőtestvért szeretettel várunk!

♦ **November 27-én, vasárnap** **14 órakor hálaadó istentisztelet keretében emléktáblát helyeznek el a bagaméri „Sion-hegyen”** a baptista imaház 100 éves évfordulója alkalmából. A gyülekezet ezúton köszöni az augusztus 14-én tartott jubileumi ünnepségen a testvérek részvételét és Isten dicsőségére hozott anyagi áldozatait.

Bemerítés Debrecenben

Első sor balról jobbra: *dr. Giorgiov Adrián* lelkipásztor, *Pócsi Ágnes*, *Hutzler Ilona*, *Pócsi Dóra*, *Bereczki Lajos* lelkipásztor; második sor balról jobbra: *Nagy Lóránt*, *Szigeti Roland*, *Szabó Antal*.

2011. szeptember 25-én újabb örömnapp volt a Debreceni (Szapanos utcai) Baptista Gyülekezetben,

Bereczki Lajos helyi lelkipásztor testvér volt. Isten áldása kísérje a bemerítkezettek életét és szolgálatát!

amikor hat fehér ruhás testvér tett bizonyosságot Jézus Krisztusba vetett hitéről, megtéréséről, és a Megváltó szavának engedelmeskedve bemerítkezett. Az ünnepi istentiszteleten *dr. Giorgiov Adrián* testvér, a Nagyvárad Belvárosi Baptista Gyülekezet lelkipásztora hirdetett ígét, és ő végezte a bemerítés szolgálatát is. Az istentisztelet liturgusa

Hálaadónap Váralján

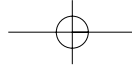
A Bonyhád-Váralja gyülekezetek (új körzet) október 23-án tartották hálaadó istentiszteletüket. Vendég igehirdetőnk volt *Papp Barnabás*, a székszárdi körzet lelkipásztora és az őt elkísérő testvérek, valamint egy énekkvartett (vezetőjük *Papp testvér*), akik sok szép énekkel gyönyörködtették az ünneplő gyülekezetet. Megtapasztaltuk, hogy a szórványgyülekezetek összefogása és közös szolgálata milyen fontos, hiszen mi jól értjük egymás problémáját, és tapasztalatcserénk is hasznos, egymást segítő lehet. Jó volt együtt részesülni a lelki és testi táplálékban. A lelkiekről az Úr és eszközei gondoskodtak, míg a testiekről Isten iránti hálából a bonyhádi és váraljai testvérnők. Egész nap az Úr házában lakozhattunk, és a gazdagon terített asztalok mellett beszélgetve

gyakorolhattuk a testvéri közösséget. A jövőben szeretnénk szorosabbra fűzni a testvéri kapcsolatunkat a környező gyülekezetekkel, és hisszük, hogy ez kölcsönösen jelent áldást valamennyiünk számára! A 88. zsoltár alapján délután arra buzdított bennünket *Papp Barnabás* lelkipásztor, hogy ne csupán a jó dolgokért, hanem a próbákban megtapasztalt isteni áldásokért is adjunk hálát! Majd az énekkvartett énekelt a „Nekem többet ér Jézus...” kezdetű éneket, mely kapcsolódott az ige üzenetéhez! „*Mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra!*” (1Thessz 5,18) Erre törekszünk, és ezt kívánjuk minden testvérünknek az Úrban!

Pátkai Béla
lelkipásztor

A hálaadó gyülekezet, mely eltakarta az oltárt

Reménység fesztivál – Vilnius, Litvánia (folytatás a címloldalról)

Megtérők százai a sportszarnok szőszéke előtt

Vilnius a hárommillió lakosú balti állam, Litvánia fővárosa. Viharos történelme során volt önálló litván város-állam, a kijevi fejedelemség része, Lengyelország fontos kulturális központja, Oroszország része, a Német Birodalom keleti védővára, a szovjet megszállás elnyomott tagköztársasága. Húsz évvel ezelőtt vált ismét önálló országgá, majd később az Európai Unió tagállamává.

A félmillió lakosú Vilnius magyar emlékekkel is rendelkezik. Az egyik kultúrtörténeti jelentőségű alkotás az erdélyi származású, 1523-ban Szilágyosmilyón született *Báthory István* fejedelem, később Lengyelország királya és litván nagyfejedelem nevéhez kötődik. A három országot egyesítő fejedelem 1579-ben egyetemet alapított Vilniusban, mely ma is *Báthory István* nevét viseli. Itt is halt meg Litvániában 1586-ban a lengyel határ közelében található Grodnó városában. Mind a mai napig a legnagyobb uralkodóként tartják számon úgy Litvániában, mint Lengyelországban.

A másik magyar vonatkozású emlék a közelmúlt történelméhez kapcsolódik. Vilnius városkapujában magyar-litván nyelvű emléktábla jelzi az 1956-os magyar szabadságharc itt megtartott többezres szimpátiatüntetésének a helyszínét. Az ugyancsak szovjet iga alól szabadulni akaró litvánok rokonszenvtüntetésének résztvevőire itt is véres megtorlás várt. A húsz éve szabadabbá vált Vilnius ezért is döntött arról, hogy Budapest testvérvárosa legyen.

Litvánia lakosságának 90%-a katolikusnak, és mintegy 5%-a protestánsnak vallja magát. A most Vilniusban megtartott Reménység fesztivál történelmi jelentőségű esemény volt. A nagyrészt evangéliumi protestáns felekezetek összefogásával megrendezett evangelizáció színhelye a 12 ezer ülőhelyes Simens Sportaréna volt. A katolikus hívek inkább az országos lefedettségű Mária rádió élő egyenes adásán keresztül kapcsolódtak be az evangélium hallgatásába.

A háromnaposra tervezett alkalom első estéjét a hívők számára hirdették meg Isten szolgálatára való újbóli oda-szánás céljából. Az evangelizáció első estéjén színültig megtelt a csarnok. Az előtérben rekedt másfél ezer részvevő külső kivetítőn követhette a színpadon zajló eseményeket. A döntésre híváskor hatnyolcszáz fő jött előre esténként az emelvény elé imádságra és további lelkigondozásra várva.

Franklin Graham bő fél év múlva Budapesten folytatja evangelizációs szolgálatát. Az a vágyunk, hogy itt Magyarországon is sok érdeklődő lélek hallhassa meg az evangélium megtérésre és megszentelt életre felszólító üzenetét. Rendületlenül hiszünk ugyanis Isten szavának korszakokon, nemzeti, kulturális határokon átívelő hatalmában, életváltoztató erejében. Készüljünk imádságos összefogással a krisztusi misszióparancs betöltésére: „Menjete el tehát, tegyete tanítvány-nyá minden népeket...”

Dr. Mészáros Kálmán
lelkipásztor/egyházelnök

Az '56-os magyar szabadságharcra emlékeztető márványtábla Vilnius belvárosában

Evangélikus-baptista egyházvezetői találkozó folytatás a címloldalról

Aki ismeri az egyház történelmét, az tudja, hogy mennyi vita, ellenségeskedés, háborúság árnyékolta be az elmúlt évszázadokat. Az egyedül a maguk igazában biztos felekezetek gyakran igyekeztek nyomást gyakorolni a kisebbekre, a még el nem ismeretekre... Így szenvedtek üldözést reformátor őseinktől a 16. században a mennoniták (anabaptisták), és ennek örökségeként még a közelmúltban is tapasztalható volt bizonyos kölcsönös előítélet evangélikusok és baptisták között.

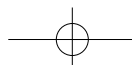
A Lutheránus Világszövetség (LVSZ) 2010 nyarán Stuttgartban tartott nagygyűlése új fejezetet nyitott ezen a területen. Többéves, komoly teológiai előkészítő munka után az LVSZ elnöke ünnepélyes keretek között kért bocsánatot a múlt bűneiért a mennoniták vezetőitől.

A katartikus élményt jelentő kölcsönös kiengesztelődés és megbékélés hazai gyümölcseként látogatott el Gáncs Péter ez év tavaszán a Magyarországi Baptista Egyház központjába, ahol döntés született a két egyház között rendszeres párbeszéd elindításáról.

Ennek jegyében került sor az őszi találkozóra, amelyen a két egyház vezetői többek között megvitatták az új vallási törvény nyomán keletkezett ellentmondásos hazai helyzetet. Kicserélték tapasztalataikat a lelkész- és munkatársképzés, valamint a gyülekezetplántálás területén. Felmérték, milyen lehetőségei vannak az együttműködésnek közös missziói projektekben, különös tekintettel a jövő évi Reménység fesztiválra. Elhatározták, hogy a közeljövőben konkrét teológiai kérdésekben is dialógust kezdeményeznek a két egyház között.

Az imaközösséggel záruló tanácskozás folytatására a tervek szerint 2012 tavaszán kerül sor a baptista egyház központjában.

Wiszkidenszky András
(Evangélikus Élet)

Akik nem hiába tanulnak

„Az okosok fényleni fognak, mint a fénylő égbolt, és akik sokakat igazságra vezettek, mint a csillagok, mindörökké.” (Dániel 12,3)

Dédszüleink többsége nem is hitte volna, hogy kései leszármazottaik majd rendre főiskolát és egyetemet végeznek. Az ő idejükben már az is nagy szó volt, hogyha valamelyikőjük az elemi iskola hat éve után elvégezhetette a polgárit is, ami a mai érettséginek megfelelő végzettség. Ha pedig valaki még ezután is tanulhatott, az kiemelkedő esemény volt. A régiek úgy gondolták, hogyha valaki magasabb iskolákat végzett, akkor annak ahhoz méltó módon kell gondolkodnia, ahhoz méltó felelősséggel kell a közösség életében részt vennie. Ez a régi gyakorlat ma is igaz. A következő írás egy felelős magyar emberről szól. (a szerk.)

A száz éve született Bibó Istvánra emlékezünk most, november 4-én. Hozzá mérhető nagyformátumú politikai (én inkább azt mondanám: közpolitikai) gondolkozó igen kevés működött rajta kívül a világnak azon szegletén, amelyben élünk adatott. Ezért emlékezni rá időről időre helyénvaló.

Most két mozzanatra emlékeztek Bibóval kapcsolatban, ugyanannak a gesztusnak, a november 4-i Nyilatkozatnak két különböző pontjára.

Az egyik Bibó István híres aforizmáját idézi: a demokrácia azonos a félelem nélküli étellel. Tudjuk, hogy ezt az attitűdöt valójában Svájcból hozta Magyarországra. Tudjuk jól, ha megkíséreljük kibontani, Bibó maga is sokat tett ennek érdekében, ezer szál ágazik tízezer irányba. Ha úgy alakulna, vég nélkül tudnánk sorolni, hogy egy adott pillanatban ki s mi tudja fenyegetni a félelemnélküliséget.

Noha tízezer, most csak kettőre utalok: a személyes fenyegetettség-re és az állampolgárirra. Hiába hiszszük, hogy nincs az egyik, ha érzékeljük a másikat. Hiába reméljük, hogy örök időkre elmúlt az egyik, ha évszázados alávetettségünk következtében manapság is sanyargat a másik.

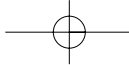
Manapság is: ha nem tudjuk, csak azért nem, mert homokba dugjuk a fejünket. Vagy még ki sem *(folytatás a következő oldalon)*

Rottmayer János (1818–1901)

Emlékezés a szelíd úttörőre Kolozsvárra költözésének 145-ik és halálának 110-ik évfordulóján

Nem maradt fenn tőle egyetlen leírt prédikáció sem; nem alapított nagy taglétszámú, erős gyülekezeteket; nem merítette alá fehérruhások tömegét – mégis egyike lett azon áldott úttörőknek, akikre az utókor magyar baptistái hálás szívvel emlékeznek vissza. *Rottmayer János* nem a bőséges aratás, hanem a küzdelmes ugartörés és magvetés feladatát kapta Istentől. Az ő munkássága nélkül talán egészen másként alakult volna a Kárpát-medence különböző nemzetiségeinek baptista missziótörténete. Fiatal fiúként a zene, a szépművészetek iránti vonzalommal tekintett az ígéretes jövőbe. Valami értéket, valami tetszetőst akart alkotni hangokból, fából, amiben ihletett lelkének rezdüléseit kifejezheti. Nem gondolta volna még akkor, hogy hangján, munkáján keresztül az élő Isten Lelke fogja magát kifejezni, és hogy amit „alkotni” fog, az maradandó érték lesz a mennyország számára. Kissé csalódottnak érezhette magát, amikor édesanyja a világi művészberkek hírhedt légkörétől féltve azt tanácsolta fiának, hogy a *Rottmayer*ek hagyományát folytatva asztaloságot tanuljon. Ha már így alakult a helyzet, lehet ő még iparművész! Csodálatos bútorkat faraghat indákkal, angyalkákkal, ha majd megtanulja, miként idomítsa keze alá a fát! Pest-budai szülői házából Bécsbe indult mesterséget, művészetet tanulni, később Drezdában, Berlinben kötött ki. Nem tudta még, hogy sorsát Isten igazgatja, aki mindent az ő uralma alatt tart, s aki az iskolák, a tanulás lehetőségének kapuit is csukja-nyitja az ő választottai előtt. Az ifjú asztalosmester csak a pénzt, csak a kegyeret látta maga előtt, amikor az 1842-es hamburgi tűzvész utáni újjáépítések alkalmával a városba megérkezett. Éppen abba a városba, amelyben a kontinentális Európa egyetlen baptista gyülekezete működött – méghozzá olyan gyülekezet, melynek vezető lelkipásztora töretlen meggyőződéssel vallotta, hogy „minden újjászületett baptistának misszionáriusnak kell lennie”. Áldottak a korsóvívő emberek, a szürke nevének, a névtelenek, akik Isten választottainak útjába kerülnek valahogy a megfelelő helyen, a megfelelő időben! *Hinrichsről* csak

annyit tudunk, hogy Rottmayert ő hívta el a baptisták istentiszteletére. És aki négy esztendő múlva visszatért a magyar fővárosba, már nem az a Rottmayer János volt többé, hanem egy teljesen új ember, teljesen más célokkal. Házuknál, a Perlhuhngasse 8. szám alatti asztalosműhelyben hamarosan baptista gyülekezet alakult. Ez azonban az 1849-es fegyverletételt követő megtorlások idején felbomlott, így a közösségre vágyó, ifjú Rottmayer házaspár a pesti német református egyházzal egyesült Skót Misszió összejöveteleit kezdi látogatni. 1860-tól kezdődően sikerül újra elindítani a baptista missziót. Rottmayer szabad idejében a Skót Nemzeti Bibliatársulat besegető munkatársaként Bibliát árusít, a zsidók felé is nyitni próbál az evangéliummal. Időközben megszületett négy gyermek, megbetegedett a feleség, csődbe jutott az asztalosipar. Rottmayer úgy gondolta, hogy családotól kivándorol Amerikába. De Isten másként gondolta! A Skót Misszió hivatásos bibliaterjesztőként munkatársai közé fogadta a baptista asztalost, és 1866-ban Erdélybe, Kolozsvárra küldte, hogy ott bibliakereskedést létesítsen. Kéziszerszámainak árán, négy árvalával indult el Rottmayer Erdélybe. Megbízatását, miszerint a „kolportőrnek kötelessége a társulat által kijelölt területeken házról házra menni, minden válogatás nélkül és mindenkinek felajánlani a Szentírást”, hűségesen teljesítette: már az első esztendőben tízezer Bibliát eladott! A Szentírás és más, keresztyén kiadványok terjesztése közben bizonyosságot tett Megváltójáról, az üdvösség útjáról templomokban – amikbe szívesen és nagy örömmel várták –, utcákon és magánházakban egyaránt. Miután munkatársakat kapott, akik Erdélyszerte hordták-vitték a Bibliákat és az evangéliumot, a lakásában létesített raktárra és a kolozsvári missziómunkára több ideje adódott. Habár Kolozsváron és környékén nem sok román élt akkor, elkezdte a román nyelvet is megtanulni, hogy közöttük is végezhesse a missziót. Ehhez is komoly elszántság, felelősség tudat, az Úrért égő szív kellett! S miközben Bibliák tízezrei találtak gazdára, és a szélsőségesen liberális prédikációkhoz szokott fülek a tisz-

ta evangéliumot hallgatták, készült, puhult a talaj *Kornya Mihályék* szolgálatai számára. Habár Rottmayer köztudottan nem végzett „propagandát” a saját felekezete javára, amint azt a bibliatársaság szigorú szabályzata előírta (innen is eredt nagy népszerűsége a különböző felekezeti gyülekezeti tagok, sőt lelkészek, teológiai professzorok között is), kezdettől fogva a baptista hitelvek elterjedését kívánta egész Magyarországon. „Nagyon időszerű lenne – írta a *Wahrheitszeuge* 1884. augusztus 15-i számában –, ha kiülhetnénk egy magyarul beszélő testvért a hamburgi misszióiskolára, hogy végül egy képesített magyar testvér állhatna a misszió szolgálatába. Nagyon sok a tennivaló! *Meyer* testvérnek bőségesen akad tennivalója Pesten és annak környékén, az erdélyi misszió ugyanakkor gondozatlan.” Ugyanekkor egy lelki folyóirat megalapítását is szorgalmazta, ám arra csak több mint tíz esztendővel később került sor. 1872-ben a Vasárnapi Iskolai Szövetség kiküldte *Morse* titkárt, hogy elsőként szervezze meg a vasárnapi iskolákat Magyarországon. Kolozsváron nagy meglepetés érte: itt már hosszú évek óta rendszeres vasárnapi iskolai oktatás zajlik németek, magyarok és

románok között! Rottmayer János 1876-ban megszerkesztette és kiadta az első magyar nyelvű, gyermekek számára készült vallásos énekeskönyvet *Énekek a keresztyeni vasárnapi iskolák számára* címmel. Az általunk ismert legelső magyar énekeskönyv ez, amiben a Csendes éj megjelent. 1901. március 26-án elhunyt a legelső magyarországi baptista egyike, a legjelentősebb missziómunkás. A baptista közösségből kizárt második felesége nem is értesítette erről lelki testvéreit. Biblia, tanítás, tanulás, könyvek és mindezekfölött Isten nagy kegyelme – ezekkel kezdődött egy olyan munka, amely több, mint andalító vagy sodró erejű zene, és több, mint mívesen faragott, gyönyörű bútorok.

Száznegyvenöt évvel azután, hogy Rottmayer János Kolozsvár felé elindult, Erdély több mint két és fél száz településén van magyar baptista gyülekezet, illetve misszió-állomás.

A szelíd úttörő csontjai százötz esztendeje porlanak a házsongárdi sírban – ha ugyan megvannak még – a helyéből kimozdított emlékkő alatt, de annak, amit ő vetett, a mai napig nem ért véget az aratása.

Kiss Lehel

Gyémántmenyegző Gödöllőn

Október 15-én a tóalmási táborban ünnepelte 60. házassági évfordulóját *Szabó Miklós* és *Szabó Julianna*. Imádkoztunk, énekeltünk, emlékeztünk, nyolc gyermekük egy-egy igeverssel köszöntötte a szülőket. Édesanyánk a 126. zsoltárral, édesapánk pedig a 36. zsoltár 6. versével biztatott és bátorított bennünket, és arra kért, hogy soha ne hagyjuk el az Urat. Vasárnap folytatódott az ünneplés a gyüleke-

zetben. *Asztalos Imre* lelkipásztor testvér a JSir 3,20–26-ig igeréssel szolgált, *Kapitány Zsolt* lelkipásztor testvér vezette az együttléteket, és imádkozott értük, végül *Füsti Molnár Gábor* gyülekezetvezető a gyülekezet nevében köszöntötte szüleinket az 5Móz 8,2–6-ig terjedő igeverssekkel. Hála az Úrnak az elmúlt 60 évről! Soli Deo gloria!

Szabó Márton

(folytatás az előző oldalról)

mertük húzni onnan. Lássuk be, másokra tolni bajaink okát könnyű, van is nagy hajlandóság bennünk: személyes életterünkben ugyanúgy, mint a közéletben. De mindig a másik okán, sohasem magunk miatt.

Pedig: november 4-én, miután *Tildy* egyezsége kötött a Parlamentbe betörő szovjet katonákkal, hogy az épületben tartózkodó civilek szabadon távozhassanak, eltávozott (kapitány a süllyedő hajóról). Mindazonáltal az egyik szobában egy középkorú úr kitartóan ült az írógép mellett, és dolgozott. A magyar politikátörténet egyik legmeggrázóbb nyilatkozatát fogalmazta, miközben a *Tildy*-féle egyezés betartására semmi garancia nem volt. Miután készen lett vele, még négy példányban lemásolta, s utóbb elvitte négy budapesti külképviseletre, majd hazament (ha jól tudom a történetet). A félelem nélküli élet ugyanis nem állapot, hanem teljesítmény. Akkor is az volt, ma is az.

A másik a Nyilatkozat szövege maga. Ez a rövid szöveg, valamivel több mint 3000 karakter, politikai értelmén túl közigazgatási értelemben is higgadt elemzés. Arról beszél, amiről akkor kellett, és csak arról. Rendelkezett a belátható jövőről, és gyakorlatias volt. Semmi légvárepítés, semmi MUK. Miközben a szovjet katonák jöttek-mentek az épületben, és be-benéztek hozzá is.

Ez a szöveg az első mondatától az utolsóig értelmiségi szöveg. Most azonban mégsem erre irányítom a figyelmet, hanem arra a tényre, hogy mindezt a forradalom elbukásának pillanataiban, a legnagyobb zűrzavar közepette tette. És ezzel mintát adott: vannak ugyanis helyzetek, amikor a szavak szinte már nem számítanak, már nem hallhatóak, de a tettek talán még mindig. Akkor is. Lehet, hogy ma is így vagyunk ezzel.

Az értelmiségi megmutatkozásnak az elemzés mellett a mintaadás a másik módja. Csak gyakran megfeledkezünk róla. Én is. De erősen remélem, hogy az eminensen értelmiségi *Bibó István* legalább nekünk, értelmiségieknek tartósan tud vezérlő csillagunk lenni.

Horányi Özséb

(Elhangzott 2011. november 4-én az EPMSZÉ és az MPR közös megemlékezésén a *Bibó*-szobor koszorúzása alkalmából.)

Amiben hiszel, olyanná leszel

Ha az ember a mindent rosszálló Isten hitében él, megtanulja az ítélkezést.

Ha az ember a minden ellen küzdő Isten hitében él, megtanulja a harcot.

Ha az ember a büntető Isten hitében él, megtanulja a rettegést.

Ha az ember a mindig fejszóváló Isten hitében él, megtanulja az önsajnálatot.

Ha az ember a mindig hibáztató Isten hitében él, megtanulja a szégyent.

Ha az ember a mindenre féltékeny Isten hitében él, megtanulja az irigységet.

Ha az ember a mindig bűnnel foglalkozó Isten hitében él, megtanulja a bűntudatot.

Ha az ember a minket biztató Isten hitében él, megtanulja az önbizalmat.

Ha az ember a minket türelmesen kiváró Isten hitében él, megtanulja a türelmet.

Ha az ember a minket megbecsülő Isten hitében él, megtanulja az önbecsülést.

Ha az ember a minket megértő Isten hitében él, megtanulja a szeretetet.

Ha az ember a minket helyeslő Isten hitében él, megtanulja magát szeretni.

Ha az ember a minket elismerő Isten hitében él, megtanulja, hogy jó, ha célja van.

Ha az ember a minket önzetlenül segítő Isten hitében él, megtanulja a nagylelkűséget.

Ha az ember az őszinte Isten hitében él, megtanulja, mi az igazság és a becsület.

Ha az ember a biztonságos Isten hitében él, megtanulja, hogy bízson magában és a többiekben.

Ha az ember a barátságos Isten hitében él, megtanulja, hogy jó a világban élni.

Ha az ember a nyugodt Isten hitében él, megtanulja megtalálni a saját békéjét.

Háló Gyula

(Parafrázis Dorothy Law Nolte írása nyomán)

Nem megyek

Mai rohanó világunkban, mikor ezernyi program közül választhatunk, jól meg kell gondolnunk azt, hogy mibe fektetjük bele az időnket. Ott van a munkahely, a közlekedés, a tanulás, a család, a barátok, a szabadidő eltöltésének számtalan módja, s közben Isten is hív arra, hogy neki szolgáljunk, hogy vele időt töltsünk.

Értékrendünk, szívünk állapota határozza meg, hogy mivel töltjük meg életünket, mire mondunk igent, és mire nemet.

Ancsel Éva filozófus mondta, hogy „a sok apró dolog, amivel foglalkozunk, agyonkötözi életünket, mint Gullivert a törpék”. Tovább vezetve ezt a képet, a megköztözött Gulliverek pedig képtelenek arra, hogy Istenre időt szánjanak. Folyamatosan szenvedek attól, s tudom, szolgatársaim is, hogy nehéz ma az embereket elhívni egy programra, gyakran még a hívók is kihúzzák magukat a szolgálat felelőssége alól. Istentiszteleteinken sok fáradt arcot látok, akik az órájukra pislognak, s alig várják, mikor hangzik el végre „az Úr közel”.

Vannak, akik a megoldást az istentiszteletek átalakításában látják. Legyenek alkalmaink rövidek! A prédikátor maximum 20 percet beszéljen, hagyjuk ki a felesleges programpontokat! Imaházaink egyre jobban hasonlítsanak a gyorséttermekhez, ahol nem kell sokat várni az ételre, és azt gyorsan el lehet fogyasztani! De valóban elég ez?

Hamis ígéret

Miféle válaszokat kapunk, mikor Istenhez hívjuk az embereket? Persze nem az a lényeg, hogy mi hívjuk az embereket, hanem az, hogy az Úr szeretné hívni őket önmagához. Az egyik gyakori válasz a hamis ígéret. Sokan mondják – talán azért, mert így könnyebb lerázni az embert –, hogy elmegyünk, ott leszünk, aztán nem jönnek el. Már amikor ígéretet tettek, tudták talán, hogy nem fognak eljönni. Jézus is beszélt ezekről az emberekről a két testvér példázatában. Mikor az apa kiküldi fiait a szőlőbe dolgozni, a második ezt mondta: „Megyek, uram – de nem ment el.” (Mt 21,30)

Kifogások

A másik gyakori válasz a mentegőzés. Hivatkozhatunk betegsége-

re, munkahelyi elfoglaltságra, fáradtságra, egyéb programokra, a válasz ugyanaz, nem. Ismerek olyan embereket, akik profik, ha kifogásokat kell találni, hogy meg ne sértsenek, hozzátesszik: majd máskor. Máskor persze újabb kifogások jönnek. A nagy vacsora példázatában beszélt róluk Jézus (Lk 14,15–24).

Mikor a házigazda hívta a vendégeket, hogy jöjjenek, mert minden készen van, mindegyik mentegőzni kezdett: az egyik földet vett, a másik ökröket, a harmadik megnősült.

A tragikus az, hogy akik sohasem érnek rá Isten ügyére, azok ráérnek órákat a tévé előtt tölteni kedvenc műsorukat nézve, járni a bevásárlóközpontokat.

Egy kérdést szeretnék feltenni: vajon mit szólnának a munkahelyükön, az iskolánkban, ha nem menénk be, mert épp nem érnék rá?

Érdektelenség

A harmadik kategóriába tartozók nem ígéretnek, nem mentegőznek, egyszerűen megmondják, nem jönnek, nem érdeklődnek a dolog. Ők azok, akiket a király menyegzőre hívott, de „nem akartak elmenni” (Mt 22,3). Közönyösek, előítéletektől terhelték, bizalmatlanok, akiknek már elégük van abból, hogy mindenhova be akarják őket szervezni. Nem is sejtik, miközben elutasítanak, kidobják a szórólapokat, kitörlik az e-mailt, sms-t, hogy életük legnagyobb lehetőségét mulasztják el.

Persze Isten türelmes, kegyelme nagy. Szeret annyira, hogy újból és újból megszólítson bennünket, hogy újra magához hívjon, de ha folyamatosan mentegőzől, lerázod vagy elutasítod őt, akkor egyszer ő mond majd nemet neked. Előbb-utóbb Isten haragra gerjed (Lk 14,31), s másokat hív a menyegzőbe, a vacsorába, a szőlőjébe.

A menyegző nem fog elmaradni, ha te nem mész el rá, kimaradsz belőle.

Kérlek benneteket, soha ne mondjatok nemet Istennek!

Mondjatok inkább nemet a bűnnek, a testnek, a különböző kedvteléseknek, ne engedjétek, hogy az apró dolgok benneteket is megköttözzenek!

Merényi Zoltán

Angyalfa 2011 – Idén huszadszor!

Kedves Testvérem az Úr Jézus Krisztusban!

Természetesen idén is megszervezzük karácsonyi ajándékozási programunkat, melynek keretében megajándékozunk a fogva tartott szülők gyermekeit, így teremtve kapcsolatot velük és a családdal (mindig a börtönben lévő szülő kérése és a börtönlelkész támogatása alapján), s igyekszünk megszervezni a folyamatos lelkipáncsztatást. Ez számtalan esetben hozzájárul ahhoz, hogy a börtönben lévő és a család között a kapcsolat több éven keresztül is megmaradjon, a szabaduló visszatérhessen a családdal, vissza illeszkedjen a társadalomba, megszakadjon egy ördögi kör, melynek végén a gyermekek is a szülő példáját követve bűnöző életmódot folytatnak, és végül börtönbe kerülnek.

Szeretnénk, ha az idei esztendőben is gyülekezetek, oktatási intézmények, munkatársaink elsőként és szervezeten vennének részt ebben a programban, ki-ki lehetősége és „kedve” szerint. Ezért kérünk benneteket, hogy az Angyalfa-program keretében gyűjtsétek ajándékokat, játékokat, könyveket, tartós élelmiszert, csokoládét, szaloncukrot, tisztálkodószereket (ruhafélét ne), s azt november 30-ig juttassátok el a következő címre: Magyar Testvéri Börtöntársaság, 2100 Gödöllő, Lumniczter S. u. 4.

Azért jelöljük meg ezt a korai időpontot, mert nagyon sok fogvatartott a karácsony előtti utolsó beszélőn személyesen szeretné átadni gyermekének az ajándékot, ez pedig sok helyen december 5. és 10. között van. Tavaly közel 700 gyermek kapott így ajándékot, közvetlenül a szülőtől a börtönben, vagy egy közelben élő testvérünktől megkérve erre a szolgálatra! Ha az összegyűjtött ajándékokat postai úton külditek, legyetek kedvesek a házhoz szállítás díját is fedezni! A legjobb lenne, ha egy alkalmi fuvarral el tudnátok juttatni Gödöllőre a börtöntársaság irodájába, ami néhány percre van az M3-as autópályától. Egyéb részletekkel telefonon (28/416-742) vagy e-mailen (bortonmisszio@gmail.com) tudunk szolgálni. Amikor ezt kérjük tőletek, természetesen nem nagy gyűjtésre gondolunk, ha csak pár kisebb ajándékot tudtok küldeni, azt is nagy szeretettel fogadjuk a gyermekek nevében. Az Angyalfa-program természetesen komoly terhet ró társaságunkra, ezért adományokat és anyagi támogatást is szívesen fogadjunk az MKB Zrt. 10300002-20345073-00003285 számlaszámra.

Válaszokat várva Isten áldását kérjük életetekre, szolgálatotokra, testvéri szeretettel:

Magyari Márton ügyvezető
Roszik Gábor evangélikus lelkész, elnök

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

BÉKÉSCSABA: Hőgyes Sándorné (Szabó Etelka) testvérnőt néhány héttel férje hazaköltözése után, 2011. november 5-én kísértük utolsó útjára, 73 évet kapott a Menyeyi Atyától. A temetésen *Szűcs Benjamin Ottó* testvér, gyülekezetünk lelkipásztora Ézs 53,10-11 és Mt 26,38-44 igeversék alapján hirdette a vigasztalás ígését. Búcsúzott tőle a család és a gyülekezet.

PÉCS (Bokor utca): Jaszmann Györgyné sz. Reining Katalin 2011. február 19-én csendben hagyta el földi életét. 92 évet kapott Teremtő Urától, ebből 75-öt hitben élt, végezve szolgálatait. Hűséges támasza volt férjének. Végző búcsút március 2-án vettünk tőle. *Macher Tivadar* lelkipásztor a Jel 14,13 alapján szolgált *Gerzsenyi Sándor* ny. lelkipásztornal és a gyülekezet énekkarával.

- **Dani Tibor** testvértől 2011. április 1-jén vettünk búcsút. Testvérünk súlyos betegségét türelemmel viselte, és 53 évesen költözött haza a mennyei honba. Feleségével, *Fibuschek Gizellával* hét évet éltek együtt szeretetben, tervezve a jövőt, bízva a gyógyulásban. A népes gyászoló gyülekezet előtt a vigasztalás ígését *Macher Tivadar* lelkipásztor hirdette, és a gyülekezet énekara szolgált.

- **Ózv. Lantos Jánosné sz. Pusztai Zsófia** testvérnőt néhány nappal 90. születésnapja után, 2011. augusztus 24-én szólította haza az Úr. Zsófi néni hosszabb ideig a Bástya utcai imaházban takarítói szolgálatot is ellátott. A 2011. szeptember 8-án tartott gyászszertartáson baptista részről *Ferencz Tibor* presbiter igei vigasztalással, és *Bondor Jenő* gyülekezetvezető imádsággal szolgált.

PESTSZENLŐRINC: Vasadi Barnabásné (Hochbaum Katalin) testvérnőt október 7-én, 65. évében kísértük utolsó földi útjára. A gyászszertartáson *Nyári István, Kovács Géza, László Gábor* és *Kulcsár Tibor* lelkipásztorok szolgáltak. Szeptember 18-án, *Vasadi* testvérek 40. házassági évfordulóján még senki sem gondolta, hogy négy nap múlva hazahívja a hú segítőtársat az Úr.

Felhívás szavazásra

Gyülekezetünk (Kispesti Baptista Gyülekezet) kedves tagja, *dr. Kroó Norbert* fizikusprofesszor az egyik jelölje a 2011-es Prima Primissima díjnak.

A primissima.hu oldalon a következő ismertető olvasható *Kroó Norbert*ről: Akadémikus, fizikus. Szakterülete a szilárdtestfizika, az optika és a neutronfizika. Kiemelkedő eredményeket ért el a lézerfizika területén. 18 évig a Magyar Tudományos Akadémia Szilárdtestfizikai Kutatóintézetének igazgatójaként, majd az Akadémia főtitkáráként és alelnökeként vált az intézmény meghatározó vezetőjévé. 200-nál több publikáció és 40 szabadalom fűződik nevéhez. Az Európai Fizikai Társaság alelnöke és elnöke volt, jelenleg az Eötvös Loránd Fizikai Társulat elnöke. Az Európai Tudományos Tanács tagja. 2008-ban megkapta a fizikus szakmán belüli legjelentősebb elismerést, a Willis E. Lamb-díjat. A következő oldalon lehet szavazni:

<http://primissima.hu/internetes-szavazas>

Sinka Csaba lelkipásztor

BékeHírnök – a Magyarországi Baptista Egyház hetilapja • Felelős kiadó: **dr. Mészáros Kálmán egyházelnök** • Felelős szerkesztő: **Háló Gyula**
• Tördelőszerkesztő: **Papp Szabolcs** • Szerkesztőség és kiadóhivatal: **1068 Budapest VI., Benczúr u. 31.** • Telefon: **352-9707/199** • Fax: **352-9993/103** • E-mail: **bekehrnok@baptist.hu** • **www.bekehrnok.baptist.hu** • Előfizetés és terjesztés (postázással, példányszámmal kapcsolatos kérések-kérdések): **352-9993/172** • A BékeHírnök csekk számlaszáma: **11706016-22163851** • Kéziratot nem adunk vissza és nem öröklünk meg. Lapzárta szerda este, átfutási idő három hét. A hirdetések megjelentetjük, tartalmukért felelősséget vállalni nem tudunk. • Nyomtatás: **Mátyus Bt.** • Telefon: **29/367-945** • Felelős vezető: **Mátyus Gyula** • HU ISSN 0133-1256 • HU ISSN 1588-0117 (on-line) • Ára: **200 Ft**

Az ősz színei

A kis temetőre ráhullottak a sárga-barna falevelek.

Az utakra szőnyegként, a lapos sírokra takaróként borultak az őszszeálló, színes fák.

Gyönyörű volt a festői paletta.

A kislány ügyetlenül bukácsolt a levélszőnyegben, amint az ismerős sírkő felé tartottak.

Elléptek az angyalok háta mögött, ahol kissé kiszélesedett az út, majd csakhamar az ismerős kis halomra pillantottak.

Valamikor egy mosolygós arcú, hófehér hajú néni lett idetemetve.

Most egy lapos kő fedí, amelyen nyitott könyvre emlékeztető faragvány emelkedik. Mintha itt maradt volna nyitott Bibliája.

A kislány kérdően néz fel anyjára, mintha azt kérdezné: Ugye, a dédi már nincs itt?

Mire az kevés mozdulattal azt érzékelteti: Igen, ő már régen nincs itt.

Elnéz a magasba, ahol sok ezer kilométerre éppen egy repülő hűz széles csíkot.

A kislány érti a szavakat és a mozdulatokat.

Mosolyog. Boldog.

Kezébe vesz egy sárga falevelet, és kabátja zsebébe gyűri.

Dr. Nagy Imre

Betonágyhoz bilincselte diakónus

„A hónap fogvatartottja” – Világszerte imádkoznak és leveleznek érte

Németországban 1972-ben alakították meg a Nemzetközi Társaság az Emberi Jogokért (IGFM) nevű szervezetet, ami minden hónapban felhívást ad ki „A hónap fogvatartottja” címen, s kéri a keresztyéneket s minden jóakarátú polgárt, hogy világszerte imádkozzanak az abban a hónapban megnevezett személyért, illetve az általuk előre elkészített tiltakozólevél aláírásával és egyéni elküldésével kérjék az adott kormánytól szabadon bocsátását. A civil nyomásgyakorlásnak és az imának az ereje az elmúlt évtizedekben több tízezer keresztyénnek, illetve más vallású embernek adta vissza szabadságát.

A hónap foglya: a vietnami diakónus, a hegylakók pártfogója éjjelente betonágyban

A 49 éves diakónus, Y B Hem Kpor a Vietnami Protestáns Egyházszövetség keretében végezte hitből elkötelezetten humanitárius szeretetszolgálatát az ország déli részén található Dak Lak Pro-

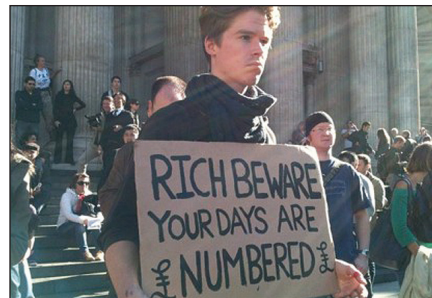
vinciában. 2004. július 19-én „a szolidaritási politika elleni szabotázs” vádjával tíz évre ítélték. A börtönből tovább is írta tiltakozóleveleit a közép-vietnami hegylakókat érő diszkrimináció ellen, vallásszabadságuk korlátozását is felpanaszolva. A diakónus ezért 2011 augusztusa óta elkülönítő zárkában van. Az IGFM és az Idea információi szerint naponta 17 órától reggel 7 óráig lábainál fogva betonágyhoz van bilincselve. Az IGFM arra szólít fel, hogy a vietnami miniszterelnökhöz, Nguyen Tan Dung-hoz írt levélben minél többen kérjék a diakónus esetében is „az emberhez méltó fogva tartás biztosítását”, s a hegylakók szabadon bocsátását.

(Az IGFM honlapján tanácsot is kaphatunk a közbenjárólevél tartalmi megfogalmazásához: www.igfm.de, illetve www.idea.de.)

Dr. Békefy Lajos

Helyzetjelentés Londonból és Berlinből

Az egyház a bankokkal szemben a demonstráló Occupy-osok mellé állt

Yunus szerint az Occupy mozgalom válasza a pénzpiacok helytelen irányvételére. Szerinte a bankoknak nem a nyereségmaximalizálásra kellene törekedniük, hanem arra, hogy minél több ember hozzáférhessen a pénzhez. „A pénzügyi rendszer nem lehet a gazdagok zárt körű klubja!” – véli Yunus.

A reformációra emlékező hétvégén fordulóponthoz érkezett a fiatalok Occupy mozgalma a bankvilággal szemben Londonban és Berlinben. Mindkét helyen azt követelik az egyházak, hogy kezdjenek megbeszéléseket a bankok és a protestánsok. Az egyik egyházi vezető véleménye szerint a demonstrálók csak azt teszik, ami az egyháznak is egyik fontos feladata: a szegények mellé állnak.

„Tudomásul kell venni, hogy a vészharangokat világszerte megkondították a bankvilág körül” – nyilatkozta Richard Chartres londoni anglikán püspök.

„Az Occupy mozgalom az igazságosságért és a békéért demonstrál, és a kapitalizmus mindenhatósága ellen tiltakozik. Ezek olyan értékek, amiket az egyház is oszt” – nyilatkozta Georg Hohlberg berlini lelkész.

(Forrás: *evangelisch.de*)

Dr. Békefy Lajos

Hetek óta erősödik Frankfurtban, New Yorkban, Bostonban és más városokban az Occupy (Szálljátok meg!, Foglaljátok el!) mozgalom, ami a bankok világméretű irracionális hatalma és befolyása ellen tiltakozik. Egyházak, sőt már a Vatikán is szimpatizál velük – jelentik a hírügynökségek. A főként fiatal tüntetők által álló tömegek Európában és Amerikában ilyen feliratokat is hordoznak: „Az erkölcs reneszánszáért!” Valami megmozdult Frankfurtban, New Yorkban, Bostonban, Brazíliában, Bangladesben. A nagy kérdés ez: vajon hol lesz előbb az erkölcs reneszánsza, a bankoknál/bankároknál, vagy a demonstrálóknál? Merthogy ez mindkettőre, de legfőképpen az egész világra ráférne.

A bangladesi Nobel-békedíjas közgazdász tudós, Muhammad